

[Lawaetz]

ne dyrtidsportioner har man heller ikke taget stilling til. Det vil sige, at debatten starter igen. Nu har man i denne omgang været fri for vores reservestatsminister, hr. Thomas Nielsen, men han skal nok deltage i de forhandlinger, der kommer nu til efteråret.

Det er naturligt, selv om andre har syntes det modsatte, at man har nævnt ordet alternativ i dag. Jeg synes godt, man kan sige, at der er grund til at nævne et alternativ, og jeg vil pointere, at enten man kan lide det eller ej, så eksisterer det ikke uden fremskridtspartiets 26 medlemmer.

Hr. Poul Schlüter var inde på nogle af de samme ting, som står i vores målsætning – forbedring af konkurrenceevnen, stop for det ene og det andet, stop for udgifter. Måske er vores midler ikke de samme, men målet er det samme: at skabe en beskæftigelse i Danmark på sund konkurrencebasis. Det vil sige, at der er alternativer. Hr. Brusvang har ikke rigtig bestemt sig til, hvor han hører til, men fører den sædvanlige politik: »til den ene side hver anden gang«. Så kan man altid hænge på, hvor man synes det er bedst at stå lige i øjeblikket.

Der var for år tilbage en kendt, dygtig politiker, Thorkil Kristensen – med formandens tilladelse må jeg måske bruge tilnavnet Thorkil Livrem. Jeg synes, han er værd at mindes lige i øjeblikket. Der skete nemlig det mærkelige, at den mand kunne få befolkningen til at gå om bord i hvad som helst af besparelser. Hvorfor? Fordi de kunne se, at det nyttede. Det, man laver nu, kan befolkningen ikke se nytter noget. Man vil kun skabe større utilfredshed. Bare små ting fra dagens aviser: 353 mill. kr. eftergivet i u-landsgæld. Er det noget, som den almindelige borger ser med tilfredshed på og tror vi har råd til?

Vi kan også læse en lille oversigt – det kan være meget godt for antitobakskampagnen – hvor der står, at cigaretterne stiger til 16,50 kr., mens de koster 3,50 kr. i Italien. Ja, jeg spørger bare: er det arbejdsvenlig politik? De, der tjener mange penge, skal såmænd nok få råd til at ryge cigaretterne.

Men det hele peger på, at det med det fine udtryk »vender den tunge ende nedad«, og det er foreslået af en SV-regering. Det værste ved det hele er, at vi nu igen skal leve videre nogle måneder med den enorme usikkerhed, der har præget det hele, og det betyder igen, at vi i erhvervslivet har meget vanskeligt ved

at disponere – vi aner ikke, hvad der sker bare to måneder fremme i tiden – og det er vel, når det kommer til stykket, den største ulykke ved det hele.

Kaj Hansen (DKP):

Det er en højt ejendommelig situation, folketinget befinder sig i her i dag, hvor vi skal tage stilling til en energipriskrise. For det er jo noget, der har været under udvikling i lang tid. Det var også åbenbart, inden folketinget blev hjemsendt den 1. juni. Hvorfor har regeringen så ventet med at fremsætte de forslag, som den nu er kommet med? Det skulle vel aldrig være, fordi man helst ville have EF-valget overstået, inden man fremkom med denne buket?

Nu er det jo sådan, at der ved festlige lejligheder, ved grundlovs møder o. lign., tales meget om demokrati og folkestyre og tales meget om, at man skal hævde folketingets anseelse, og så står vi nu i en situation, hvor regeringen fremsætter nogle forslag, men hvor det besluttes, at forslag fra andre partier ikke kan behandles. Det er ved at udvikle sig til, at folketinget nærmest er et ekspeditions-kontor for regeringens forslag, og at det med udvalgsbehandling er sådan noget kedeligt noget, der helst skal overstås i en fart. Jeg synes, det er en meget beklagelig udvikling, der her har fundet sted.

Nu har kommunisterne fremsat et forslag, der udelukkende går på energisituationen, og det kan altså ikke komme til behandling. Men hverken formanden eller præsidiets kan vel forhindre mig i at snakke om det forslag, nu jeg her er på talerstolen, og så vil jeg tillade mig at inddrage det i en første behandling her ved denne debat.

Et af de punkter, som forslaget omhandler, er, at det statslige selskab, vi har, DONG, skal sættes i stand til at foretage import af energi, og det vil altså i denne situation først og fremmest sige olie. Nu kan jeg konstatere, at det er en tanke, som også vinder gehør i den socialdemokratiske gruppe, idet man i en af aviserne kunne læse, at fru Ritt Bjerregaard nu også er blevet tilhænger af et sådant statsligt olieimport-selskab. Derfor vil jeg spørge, om fru Ritt Bjerregaard er en enlig svale i den socialdemokratiske gruppe, om det ikke er overvejelser, måske også statsministeren har gjort sig.